

7. Wata i watolina ze wszelkich surowców.
8. Nieli ze wszelkich surowców.
9. Flce, słożki do kapeluszy i wołjoki ze wszelkich surowców.
10. Specjalne wyroby włókiennicze ze wszelkich surowców: siatki żarowe, gaza młyńska, specjalne i inne.

II. WYROBY METALOWE:

1. Odlewy żeliwne, stalowe i z metali nieżelaznych, bez i z dalszą obróbką:
 - instalacyjne
 - dla kolejnictwa,
 - „ hutnictwa,
 - „ odlewnictwa,
 - „ celów różnych i specjalnych.
3. Drut oraz wyroby z drutu i prętów:
 - drut żelazny, stalowy i z metali nieżelaznych,
 - liny i siatki,
 - gwoździe haki, nity itp.,
 - śruby, nakrętki, wkrętki itp.,
 - łańcuchy żelazne, stalowe i z metali nieżelaznych,
 - gąbki — zmywaki, koszyki druciane,
 - ochrony kłosowe, szczotki druciane,
 - gremple pierścienie sprężynowe
 - spirale, sprężyny, podkowy i podkówki,
 - węzłidla, strzemiona, ochraniacze podeszwowe,
 - sztydła i sztydła oraz inne.
3. Wyroby z niepokrytej blachy żelaznej i stalowej. Wyroby z pokrytej blachy żelaznej i stalowej emaliowane, ocynkowane, ocynkowane, miedziowane itp. Wyroby z blachy aluminiowej. Wyroby z blachy cynkowej. Wyroby z blachy innych metali i stopów. Folia, szych i wełna z metali.
4. Sprzęt domowo-gospodarski i wyroby nożownicze.
5. Galanteria zwykła, odzieżowa, toaletowa i artystyczna.
6. Przybory kancelaryjne, szkolne, kreślarskie, sportowe i turystyczne.
7. Sprzęt oświetleniowy.
8. Okucia budowlane i meblowe, z żelaza, stali i metali nieżelaznych.
9. Meble żelazne, stalowe i z metali nieżelaznych, lakierowane i pokryte metalami, kombinowane z drzewem itp.
10. Narzędzia zwykłe i pneumatyczne:
 - do obróbki metali,
 - pneumatyczne,
 - gospodarskie,
 - kilofy, kielnie, łomy,
 - czcionki, stereotypy, linie drukarskie
 - justunki i materiały zapelniające,
 - drabiny strażackie,
 - specjalne i inne.
11. Urządzenia przenośne i ich części.
12. Maszyny i aparaty rolnicze:
 - do uprawy ziemi,
 - „ siewu i sprzętu,
 - „ omłotu, czyszczenia ziarna i okopowych,
 - „ przygotowania paszy,
 - inne maszyny i aparaty dla gospodarstwa rolnego.
13. Maszyny i aparaty dla przemysłów i ich części.
14. Maszyny i aparaty biurowe i handlowe oraz ich części.
15. Silniki, maszyny parowe i ich części.
16. Maszyny dźwigowe i ich części.
17. Wagi i ich części.
18. Kotły, urządzenia ogrzewnicze, wentylacyjne itp. oraz przewody rurowe i ich części.
19. Konstrukcja i ich części.
20. Środki transportowe, kolejowe, samochodowe, motocykle i rowery, tabor konny, inny lądowy, wodny i powietrzny oraz części taboru wszystkich rodzajów.
21. Maszyny i obrabiarki oraz ich części.
22. Zabawki produkcji seryjnej.

80.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 1 lutego 1949 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem „R. Aleksandrowicz Synowie — Fabryczne Składy Papieru w Krakowie” wraz z filiami w Katowicach i Poznaniu”.

Na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr. 21, poz. 67) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 437) art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) oraz art. 1 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 546) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się z dniem 1 lutego 1949 r. przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem „R. Aleksandrowicz Synowie — Fabryczne Składy Papieru w Krakowie” wraz z filiami w Katowicach i Poznaniu.

§ 2. Przymusowy zarząd państwowy nad wymienionym przedsiębiorstwem powierza się Centrali Handlowej Przemysłu Papierniczego.

§ 3. Przymusowy zarząd państwowy sprawowany będzie zgodnie z postanowieniami dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr. 21, poz. 67) wraz z późniejszymi zmianami.

§ 4. Zarządzenie niniejsze jest natychmiast wykonalne.

MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU

w/z E. Szyr

Podsekretarz Stanu

81.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 22 stycznia 1949 r.

o sprostowaniu błędu w zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 października 1948 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Przedsiębiorstwo Budowy Zakładów Górniczych Przemysłu Węglowego”.

W zarządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 października 1948 r. wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Przedsiębiorstwo Budowy Zakładów Górniczych Przemysłu Węglowego” (Monitor Polski Nr. A-86, poz. 965) prostuje się następujący błąd:

W § 1 w wierszu trzecim zamiast słów: „Przedsiębiorstwo Budowy Zakładów Przemysłu Węglowego” winno być „Przedsiębiorstwo Budowy Zakładów Górniczych Przemysłu Węglowego”.

MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU

w/z E. Szyr

Podsekretarz Stanu

82.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 stycznia 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Przemysłu i Handlu o obowiązkach i sposobie zgłaszania i dostarczania zwłok zwierzęcych do zakładów utylizacyjnych.

Na podstawie art. 17 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), w brzmieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwłoki zwierząt jednokopytowych (konie, osły, muły, osio-muły) i bydła rogatego, a także świń o wadze powyżej 30 kg. w powiatach wymienionych w § 2 niniejszego zarządzenia, należy zgłaszać bądź dostarczać do terytorialnie właściwych zakładów utylizacyjnych (przetwórnich zwłok zwierzęcych) w sposób określony w następnych §§ niniejszego zarządzenia.

Rakarnie nie posiadające własnego zakładu utylizacyjnego, są obowiązane oddawać do terytorialnie właściwego zakładu utylizacyjnego wszystkie zwłoki zwierzęce, znajdujące się w rakarni.

Za zwłoki zwierzęce w rozumieniu niniejszego zarządzenia uważa się zwierzęta padłe lub zabite nie w celu spożycia.

§ 2. Terytorialnie właściwymi zakładami utylizacyjnymi są:

1. W województwie łódzkim:

a) Zakład Utylizacyjny w Zelenie, pow. kutnowskiego — dla powiatów: kutnowskiego, woj. łódzkiego,

gostynińskiego woj. warszawskiego i wrocławskiego oraz m. Włocławka woj. pomorskiego,

- b) Zakład Utylizacyjny w Piotrkowie — dla powiatu piotrkowskiego i m. Piotrkowa.
 - c) Zakład Utylizacyjny w Rudzie-Bugaj k. Aleksandrowa pow. łódzkiego — dla powiatów: łódzkiego, łaskiego i brzezińskiego oraz dla m. Łodzi.
2. **W województwie pomorskim:**
Zakład Utylizacyjny w Bydgoszczy — dla powiatu bydgoskiego i m. Bydgoszczy.
 3. **W województwie poznańskim:**
 - a) Zakład Utylizacyjny w Tarnowie Starym pow. kościańskiego — dla powiatów: kościańskiego i śremskiego oraz gminy Granowo pow. nowotomyskiego,
 - b) Zakład Utylizacyjny w Golinie pow. konińskiego — dla powiatów: konińskiego, kolskiego i tureckiego.
 4. **W województwie śląskim:**
 - a) Zakład Utylizacyjny w Tarnowskich Górach — dla powiatów: lublinieckiego, tarnogórskiego i zawierciańskiego, oraz m. Zawiercia;
 - b) Zakład Utylizacyjny w Bycinie pow. gliwickiego — dla powiatów: gliwickiego i rybnickiego oraz miast Gliwice i Zabrze;
 - c) Zakład Utylizacyjny w Grobnikach pow. głubczyckiego — dla powiatów: głubczyckiego, kozielskiego i raciborskiego oraz m. Raciborza;
 - d) Zakład Utylizacyjny w Dąbrowce Małej pow. katowickiego — dla powiatów: będzińskiego, bytomskiego, kałowskiego i pszczyńskiego oraz miast Katowice, Bytom, Chorzów i Będzina;
 - e) Zakład Utylizacyjny w Węgrach pow. opolskiego — dla powiatów: gródkowskiego, kluczborskiego, niemodlińskiego, nyskiego, oleśnińskiego, opolskiego, prudnickiego i strzeleckiego, oraz miast Nysa i Opola.
 5. **W województwie warszawskim:**
Zakład Utylizacyjny w Działdowie — dla powiatu działdowskiego.
 6. **W województwie wrocławskim:**
 - a) Zakład Utylizacyjny w Oleśnicy — dla powiatów: oleśnickiego, sycowskiego i namysłowskiego;
 - b) Zakład Utylizacyjny w Żaganie — dla powiatów: żarskiego, szprotawskiego, kozuchowskiego i bolesławieckiego.

§ 3. Na terenach, na których istnieje rakarnia, powiatowa władza administracji ogólnej, na podstawie porozumienia się właściciela zakładu utylizacyjnego z właścicielem rakarni, może odnośną rakarnię wyznaczyć jako punkt zbiorczy dla zwłok z tym, że zbieranie wszystkich zwłok w rakarni odbywać się będzie na rachunek zakładu utylizacyjnego.

Na wniosek właściciela zakładu utylizacyjnego wojewódzka władza administracji ogólnej może wyznaczyć także inne punkty zbiorcze, jeżeli ich urządzenie i obsługa dają dostateczną rękojmię, że nie nastąpi rozwleczenie zaraźliwych chorób zwierzęcych.

§ 4. W przypadku padnięcia lub zabicia nie w celu spójcia zwierząt, których zwłoki podlegają obowiązkowi dostarczenia do zakładów utylizacyjnych na terenach powiatów wymienionych w § 2, właściciele lub posiadacze zwierząt są obowiązani:

- a) zabezpieczyć zwłoki zwierzęcia przed rozwleczeniem i uszkodzeniem,
- b) powiadomić niezwłocznie, a najpóźniej do 12 godzin, ustnie lub pisemnie przez posłańca lub telefonicznie albo telegraficznie Zarząd Gminny, albo właściwy Zakład Utylizacyjny, albo kierownika rakarni lub dozorcę punktu zbiorczego, podając rodzaj zwierzęcia, adres posiadacza, miejsce, na którym zwłoki się znajdują, oraz przypuszczalną przyczynę śmierci (objawy choroby).

Takie same obowiązki, oprócz podania adresu posiadacza i przypuszczalnej przyczyny śmierci, posiada użytkownik gruntu na którym znajdują się zwłoki zwierzęce bezpańskie. Obowiązek powiadomienia nie ciąży na właścicielu ani na posiadaczu w przypadku, gdy zabicie zwierzęcia nastąpiło na zarządzenie władzy administracji ogólnej.

§ 5. Zarządy gminne i zakłady utylizacyjne, a także kierownicy rakarni i dozorcę punktów zbiorczych są obowiązani prowadzić księgę ewidencji zwłok zwierzęcych, zawierającą następujące rubryki: L. p. data przyjęcia powiadomienia, nazwisko, imię i adres posiadacza lub właściciela zwłok, rodzaj zwierzęcia, miejsce, na którym zwłoki się znajdują, objawy choroby wzgl. przyczyna śmierci, data powiadomienia Zakładu Utylizacyjnego lub lekarza weterynaryjnego z wymienieniem nazwiska osoby, która przyjęła powiadomienie, uwagi.

Księga ta jest dokumentem urzędowym i winna być przechowywana i opatrzona pieczęcią właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

§ 6. Zarząd gminny otrzymawszy powiadomienie (§ 4 lit. b), po wpisaniu do księgi ewidencji zwłok zwierzęcych we wszystkich przypadkach, gdy przyczyna śmierci jest łatwa do ustalenia i nie zachodzi zaraźliwa choroba ani jej podejrzenie, winien natychmiast telefonicznie lub telegraficznie zawiadomić właściwy zakład utylizacyjny, podając potrzebne informacje (rodzaj zwierzęcia, adres posiadacza, miejsce na którym zwłoki się znajdują).

W przypadku zaś, gdy zachodzi zaraźliwa choroba zwierzęca podlegająca obowiązkowi zgłaszania lub jej podejrzenie, zarząd gminny winien natychmiast telefonicznie lub telegraficznie powiadomić powiatowego lekarza weterynaryjnego lub właściwego rejonowego lekarza weterynaryjnego, powołanego do zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Powiatowa władza administracji ogólnej podaje do wiadomości zarządom gminnym nazwiska i adresy właściwych rejonowych lekarzy weterynaryjnych.

§ 7. Zawiadomienie powiatowego lub rejonowego lekarza weterynaryjnego nie jest potrzebne, jeżeli w odnośnym zakładzie utylizacyjnym wszystkie zwłoki zwierzęce są poddawane sekcji przez lekarza weterynaryjnego, upoważnionego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

W tym przypadku lekarz weterynaryjny jest obowiązany, po stwierdzeniu zaraźliwej choroby zwierzęcej podlegającej obowiązkowi zgłoszenia lub podejrzenia o nią, sporządzić urzędowy protokół sekcji i przesłać go właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 8. Powiatowy względnie rejonowy lekarz weterynaryjny, powiadomiony przez Zarząd gminny, po rozważeniu przypadku i ewentualnym wykonaniu na miejscu czynności urzędowych, wymaganych przepisami, którym dany przypadek podlega, jeżeli według przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych nieszkodliwe usuniecie zwłok nie musi być dokonane na miejscu, winien natychmiast telefonicznie, telegraficznie lub przez posłańca powiadomić właściwy zakład utylizacyjny, zlecając przewiezienie zwłok do zakładu.

Jeżeli według przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych nie zachodzi konieczność przeprowadzenia sekcji zwłok na miejscu, sekcja winna być dokonana w zakładzie utylizacyjnym.

§ 9. Przewiezienie zwłok do zakładu utylizacyjnego lub do rakarni, będącej punktem zbiorczym, lub do innego punktu zbiorczego winno odbywać się środkami przewozowymi zakładu utylizacyjnego względnie rakarni, albo punktu zbiorczego. W przypadkach, gdy nie zachodzi zaraźliwa choroba, ani jej podejrzenie, właściciel względnie posiadacz może dostarczyć zwłoki własnym środkiem przewozowym za wynagrodzeniem przez zakład utylizacyjny w wysokości określonej w myśl § 13 niniejszego zarządzenia.

§ 10. Zakład utylizacyjny, otrzymawszy powiadomienie, jest obowiązany zwłoki uprzątnąć najpóźniej do 24 godzin w okresie od 1 kwietnia do 1 października, a poza tym okresem — do 48 godzin.

Posiadacz jest obowiązany udzielić pracownikom zakładu utylizacyjnego pomocy w robociznie przy ładowaniu zwłok, a także, gdy zwłoki znajdują się na miejscu niedostępnym dla środka lokomocji zakładu utylizacyjnego, dostarczyć zwłoki do najbliższego miejsca drogi, do której środek lokomocji zakładu utylizacyjnego może dojechać. W razie, gdy posiadacz nie może tego uczynić z braku własnego środka lokomocji lub sily porągowej, obowiązek ten ciąży na gminie.

Jeżeli zakład utylizacyjny odebrał zwłoki na skutek bezpośredniego zgłoszenia przez posiadacza (a nie przez zarząd gminny lub lekarza weterynaryjnego), to jest obowiązany przed przystąpieniem do rozbiórki zwłok zawiadomić powiatowego lub innego, wyznaczonego przez władzę administracji ogólnej, lekarza weterynaryjnego, podając przypuszczalną przyczynę śmierci i udzielając innych informacji żądanych przez lekarza weterynaryjnego.

§ 11. Jeżeli uprzątnięcie zwłok nie nastąpiło w terminach wyznaczonych w § 10, zwłoki winny być nieszkodliwie usunięte przez zagrzebanie w ziemi stosownie do obowiązujących przepisów.

§ 12. Odbiór zwłok zwierzęcych lub ich części przez zakład utylizacyjny lub upoważnionego rakarza, względnie dozorcę punktu zbiorczego winien być potwierdzony przez wydanie oddawcy zwłok zwierzęcych pokwitowania odbioru na blankiecie właściwego zakładu utylizacyjnego. Pokwitowanie to stanowi dowód wobec właściwych władz oraz daje posiadaczowi uprawnienie:

- a) do otrzymania od zakładu utylizacyjnego wynagrodzenia za zwłoki zwierzęce, względnie także za ich dostarczenie;
- b) do kupna mączki mięsno-kostnej na karmę dla zwierząt gospodarskich po cenie ulgowej, stosowanej przez odnośny zakład utylizacyjny.

§ 13. Za oddanie zwłok zwierzęcych wraz ze skórą zakłady utylizacyjne obowiązane są płacić właścicielom (posiadaczom) zwłok zwierzęcych następujące wynagrodzenie, o ile

zwierzę na zarządzenie władz administracyjnych nie musi być zniszczone wraz ze skórą:

1. Za zwierzę jednokopytowe ponad 2½ lat — pół ceny rynkowej skóry końskiej o długości 2,2 metra,
2. za krowę i jałowicę ponad 2 lata — pół ceny rynkowej skóry o wadze 20 kg.
3. za buhaję woły ponad 2 lata — pół ceny rynkowej skóry o wadze 30 kg.
4. za zwierzę jednokopytowe od ½ do 2½ roku — połowę ceny podanej w pozycji 1.
5. za młodociane tyldo rogate od 3 miesięcy do 2 lat — jedną-trzecią ceny rynkowej skóry o wadze 10 kg.
6. za świnię:
 - a) o wadze do 50 kg. — po 10 zł za 1 kg. wagi,
 - b) o wadze ponad 50 kg. — po 15 zł. za 1 kg. wagi,
7. za owce kozy — jedną-trzecią ceny rynkowej skóry.

Przez ceny rynkowe skór rozumieć należy ceny za skóry II klasy płacone przez Centralę Skór Surowych.

Do wypłacania całkowitego wynagrodzenia podanego wyżej zakłady utylizacyjne są obowiązane tylko wtedy, gdy skóra na zwłokach jest niezbyt silnie uszkodzona. Za skóry silnie uszkodzone zakłady utylizacyjne płać odpowiednio niższe wynagrodzenie. Wpłata wspomnianego wynagrodzenia winna być uskuteczniła równocześnie z odbiorem zwłok danego zwierzęcia.

Wynagrodzenie powyższe może nie być uiszczone przy odbiorze zwłok zwierzęcych w wypadkach, gdy zainicjował podejrzenie o chorobę zaraźliwą, przy której w myśl obowiązujących przepisów wymagane jest zniszczenie skóry. Jeżeli jednak podejrzenie to zostanie urzędowo uchylone, natenczas zakłady utylizacyjne są obowiązane do wypłacenia oznaczonego wyżej wynagrodzenia w ciągu dwóch tygodni, licząc od dnia odbioru zwłok danego zwierzęcia.

Oprócz powyższego zakłady utylizacyjne będą wypłacać właścicielom (posiadaczom) za dowożenie (transport) własnymi środkami przewozowymi zwłok zwierzęcych do zakładu lub rakarni, lub punktu zbiorczego wynagrodzenie według stawek za podwozy, ustalonych przez właściwe władze samorządowe.

Zakłady utylizacyjne obowiązane są również zwracać rzeczywiste koszty poniesionych opłat telefonicznych, telegraficznych i za posłańca za przedstawienie em pokwitowania, choćby zwłoki nie zostały odebrane (§ 11).

§ 14 Winnych w stosowaniu się do przepisów niniejszego zarządzenia należy pociągać do odpowiedzialności karnej na podstawie art. 98 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych w brzmieniu ustawy z dnia 16.IV. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27. poz. 245) oraz dekretu z dnia 26.IV. 1948 r. o podwyższeniu grzywnien kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 24. poz. 161)

§ 15. Powiatowe władze administracji ogólnej w powiatach wymienionych w § 2 podadzą zarządzenie niniejsze, jak również wydane na jego podstawie zarządzenia (§§ 3 i 6), do wiadomości publicznej na terenie swych powiatów sposobem tam przyjętym.

§ 16 Zarządzenie niniejsze obowiązuje na terenie poszczególnych powiatów z dniem podania go do wiadomości stosownie do § 15.

Jednocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8.IV. 1947 r. o obowiązkach i sposobie dostarczania zwłok zwierzęcych do Zakładu Utylizacyjnego w Zieleńcu pow. kutnowskiego (Dz. Urz. M'n Roln. i R. R. Nr 6. poz. 57).

MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Jan Dąb-Kociol

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

w/z Władysław Wolski

MINISTER ZIEM ODZYSKANYCH

Podsekretarz Stanu w/z Józef Dubiel

MINISTER PRZEMYSŁU I HANDLU

Podsekretarz Stanu w/z B. Rumiński

83.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 13 października 1948 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad przedsiębiorstwem: Polska Żegluga Przybrzeżna na Bałtyku „Gryf” sp. z o. o. w Szczecinie.

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr 21, poz. 67), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 49. poz. 437), art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 września 1939 (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 545) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem: Polska Żegluga Przybrzeżna na Bałtyku

„Gryf” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Szczecinie.

§ 2. Zarządcą państwowym powyższego przedsiębiorstwa mianuje Obywatela Witolda BUBLEWSKIEGO.

§ 3. Zarządca państwowy reprezentuje spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w zakresie przewidzianym w art. 199 § 1 i § 2 kodeksu handlowego.

Zadaniem zarządcy państwowego jest uzdrowienie finansów i reorganizacja przedsiębiorstwa oraz przygotowanie jego przejęcia na własność Państwa w terminie do dnia 31 grudnia 1948 roku

§ 4. Ustanowienie przymusowego zarządu państwowego, osoba zarządcy oraz zakres i sposób reprezentowania przez niego spółki podlegają ujawnieniu w rejestrze handlowym spółki.

MINISTER ŻEGLUGI

A. Rapacki

84.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 27 stycznia 1949 r.

wydaue w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o nadaniu statutu Przedsiębiorstwu Państwowemu „Polskie Uzdrowiska”.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) i zgodnie z § 9 zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 26 czerwca 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu Przedsiębiorstwa Państwowego „Polskie Uzdrowiska” (Monitor Polski Nr 136. poz. 846) nadaje się Przedsiębiorstwu „Polskie Uzdrowiska” statut, w brzmieniu ustalonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER ZDROWIA

Dr. T. Michejda

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

PREZES CENTRALNEGO URZĘDU PLANOWANIA

T. Dietrich

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 stycznia 1949 r.

STATUT

Przedsiębiorstwa Państwowego „Polskie Uzdrowiska”.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

§ 1. Przedsiębiorstwo Państwowe „Polskie Uzdrowiska” zwane w dalszych postanowieniach w skrócie „Przedsiębiorstwo”, utworzone zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 26 czerwca 1947 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania (Monitor Polski Nr. 136, poz. 846), działa na podstawie przepisów dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42) oraz niniejszego statutu.

§ 2. Przedsiębiorstwo posiada osobowość prawną. Prowadzone jest na zasadach handlowych w ramach narodowego planu gospodarczego na podstawie swojego planu finansowo-gospodarczego.

§ 3. Przedsiębiorstwo ma siedzibę w Warszawie.

§ 4. Przedmiotem działalności Przedsiębiorstwa jest prowadzenie całokształtu gospodarki zdrowisk państwowych, popieranie i rozwój lecznictwa uzdrowskiego oraz eksploatacja bogactw naturalnych uzdrowisk.

Rozdział II.

Władze Przedsiębiorstwa.

§ 5. Przedsiębiorstwo podlega Ministrowi Zdrowia, który sprawuje nad nim zwierzchni nadzór i kontrolę.

§ 6. Organem zarządzającym Przedsiębiorstwa jest dyrekcja, powoływana i zwalniana przez Ministra Zdrowia, składająca się z dyrektora naczelnego, reprezentującego dyrekcję samodzielnie oraz podległych dyrektorowi naczelnemu — czterech dyrektorów.

§ 7. 1 Do ważności zobowiązań, zaciąganych przez Przedsiębiorstwo, wymagane jest współdziałanie:

- a) 2-ch członków dyrekcji łącznie — albo
- b) 1-go członka dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach jego pełnomocnictwa albo
- c) 2-ch pełnomocników handlowych łącznie w granicach ich pełnomocnictw.

2. Przepisy powyższe nie ograniczają możliwości udzielania pełnomocnictw samodzielnych lub łącznych do dokonywania poszczególnych czynności prawnych lub czynności określonego rodzaju.

3. Postanowienia ust. 1 i 2 nie dotyczą weksli, czeków, dokumentów stwierdzających zaciągnięcie lub udzielenie kredytu pieniężnego oraz udzielania pełnomocnictw do tych czynności. Powinny one być podpisane przez dwie osoby wskazane w ust. 1, przyczym jedną z nich musi być osoba określona w § 8.